

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **V. B.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, t. č. bytem ZZC Bělá - Jezová, Jezová 1501, Bělá pod Bezdězem, zastoupen Mgr. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2015, č. j. OAM-24/LE-BE02-P17-2015, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Zástupci žalobce Mgr. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2015, č. j. OAM-24/LE-BE02-P17-2015, rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Žalobce žalobou došlou nadepsanému soudu dne 13. 5. 2015 napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku s tím, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona o azylu.

V doplnění žaloby žalobce namítl, že napadené rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ustanovením § 3 s. ř., ve spojení s ustanovením § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně způsobu vyhrožování soukromou osobou a okolností tohoto vyhrožování. Žalovaný nesprávně uzavřel, že vyhrožování ze strany soukromé osoby není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, aniž by zjišťoval, zda jsou státní orgány na Ukrajině schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit žalobci ochranu před pronásledováním. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda se žalobce obrátil na státní orgány, popř. z jakého důvodu tak neudělal. Žalovaný si ani z vlastní činnosti nezjistil, jaká je situace na Ukrajině v oblasti ochrany osob před vyhrožováním smrtí a zda měl žalobce pobývající na území České republiky možnost obrátit se na místní orgány a domáhat se ochrany.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl, že vyhrožování smrtí ze strany soukromé osoby je dostatečně reálné a rovněž skutečné riziko, které mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí. I kdyby takové jednání soukromé osoby nedosahovalo intenzity pronásledování, hrozí mu ze strany této osoby minimálně vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný rovněž nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v nezbytném rozsahu ohledně aktuální bezpečnosti situace na Ukrajině. Žalovaný je povinen zjistit, zda žalobci nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Z veřejně dostupných zdrojů je zřejmé, že v zemi původu žalobce dochází minimálně k vnitřnímu ozbrojenému konfliktu mezi ukrajinskou armádou a proruskými separatisty, jež trvá již od března roku 2014. Žalovaný vyšel ve svém rozhodnutí ze zpráv, z nichž některé již nebyly aktuální. Ze Zprávy UNHCR, International Protection Considerations related to developments in Ukraine – Update II ze dne 15. 1. 2015 vyplývají informace týkající se branné povinnosti, počtu zraněných a mrtvých vojáků a civilistů, porušování humanitárního práva a lidských práv. Žalovaný však na žádné informace z této zprávy výslovně neodkazuje, a proto není jasné, zda zpráva vůbec sloužila jako podklad pro vydání rozhodnutí. Žalobce poukázal na neustále se měnící bezpečnostní situaci na Ukrajině a vývoj ozbrojeného konfliktu vyplývající např. ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie nebo Ministerstva zahraničních věcí USA. Situace na východě Ukrajiny má vliv i na zbytek území této země a boje svou intenzitou dosahují hranice občanské války, čemuž žalovaný nevěnoval pozornost. Žalobci reálné nebezpečí hrozí, neboť konflikt v zemi původu stále trvá. Vnitřní ozbrojený konflikt zahrnuje bojové akce probíhající v rámci hranic státu mezi vládními ozbrojenými silami a organizovanými ozbrojenými skupinami, popř. mezi těmito skupinami navzájem. Do bojů jsou povoláváni muži bez ohledu na vzdálenost jejich bydliště od území, na kterém probíhají vojenské operace. Žalobci tak v případě návratu do země původu hrozí vážná újma spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), popř. pro nezákonnost dle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obavy z muže jménem S., který dříve chodil s jeho

manželkou a který mu z toho důvodu od uzavření sňatku vyhrožuje zabitím. Žalobce zároveň vyjádřil touhu v České republice zůstat, zařídit si trvalý pobyt, koupit dům a založit rodinu, a proto by chtěl svůj pobyt v České republice legalizovat. V průběhu správního řízení žalobce neuvedl žádné problémy, které by souvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo s politickým přesvědčením, pro které by se obával návratu do vlasti. Žalobce rovněž popřel, že by měl jakékoliv potíže s ukrajinskými státními orgány. V souvislosti s výhrůžkami se žalobce nikdy neobrátil s žádostí o pomoc na příslušné ukrajinské orgány a nevyužil na ochranu svých práv jakékoliv právní prostředky, které mu země jeho původu nabízí. Nelze proto dospět k závěru, že by byla příslušnými ukrajinskými orgány odmítnuta ochrana jeho osoby nebo že by jemu poskytnutá ochrana byla nedostatečná. Správní orgán neshledal žádné znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Snahu legalizovat svůj pobyt prostřednictvím mezinárodní ochrany v České republice nelze těmito důvody podřadit. Žalovaný je přesvědčen, že v řízení postupoval způsobem vedoucím ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výpověď žalobce posoudil a porovnal s dostatečným množstvím reprezentativních a aktuálních informací o zemi původu. Žalovaný se rovněž ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s důvody, pro které žalobci neudělil doplňkovou ochranu. Žalobce na území České republiky žil a nelegálně pracoval až do podání žádosti o mezinárodní ochranu. Nelze proto usuzovat, že by z Ukrajiny odjel za účelem vyhledání mezinárodní ochrany v zahraničí. Jelikož se žalovaný při vydání rozhodnutí nedopustil žádné nezákonnosti, navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná v plném rozsahu zamítnuta.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že byl souhlas udělen.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 10. 2. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti žalobce uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a pravoslavného vyznání. Otec a matka žijí na Ukrajině. Je ženatý. V České republice pobývá jeho sestra a manželka, se kterou však již pět let nežije. Do roku 2002 žil na Ukrajině ve městě K. V období mezi lety 2002 až 2007 pobýval střídavě vždy asi tři měsíce na Ukrajině a v České republice. Od roku 2007 se zdržuje v České republice. Z Ukrajiny odjel za prací, a to na platný pas a pracovní vízum přes Polsko do České republiky. Žalobce ani žádný člen jeho rodiny není a nikdy nebyl členem jakékoli politické strany či jiné organizace. Vojenskou službu nevykonával ze zdravotních důvodů. Má středoškolské vzdělání. Na Ukrajinu se nemůže vrátit, neboť by zde byl ohrožen mužem, který měl původně známost s jeho manželkou a nyní mu vyhrožuje, že když se vrátí, že ho zabije. Tento muž žije ve stejném domě, kde by po návratu bydlel i žalobce. Ze situace na Ukrajině nemá strach. Bojí se pouze tohoto muže. V České republice by si chtěl vyřídit trvalý pobyt a zůstat zde. V roce 2014 navázal v Praze spojení se zastupitelským úřadem Ukrajiny se žádostí o vydání cestovního dokladu. Sdělili mu, ať ztrátu nahlásí na cizinecké policii. O azyl nikdy dříve nežádal. Proti žalobci nikdy nebylo a v současnosti není vedeno trestní stíhání. Zdravotní stav žalobce je dobrý.

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 3. 2. 2015, č. j. KRPA-44080-31/ČJ-2015-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a v délce dvou let znemožněn vstup na území členských států Evropské unie. Dle odůvodnění tohoto rozhodnutí

žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně již od 3. 5. 2013. Platné povolení k dlouhodobému pobytu měl žalobce od 16. 7. 2010 do 15. 7. 2012. Dne 27. 3. 2013 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na 1 rok. Výjezdní příkaz byl žalobci vydán s platností do 2. 5. 2013, což však žalobce nerespektoval.

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 3. 2. 2015, č. j. KRPA-44080-13/ČJ-2015-000022 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody s odůvodněním, že je u žalobce dána důvodná obava, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2015, č. j. OAM-24/LE-BE02-BE03-PS-2015, byla žalobci uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové až do vycestování, maximálně však do 10. 6. 2015.

V opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 12. 2. 2015 má žalobce jeden záznam, a to trestní příkaz vydaný Obvodním soudem pro Prahu 5 ze dne 9. 9. 2013, sp. zn. 29T 99/2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ustanovení § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 3 měsíce s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v délce 18 měsíců.

Dne 2. 3. 2015 byl se žalobcem proveden pohovor, o kterém byl sepsán protokol. Žalobce během tohoto pohovoru uvedl, že poslední hlášený pobyt na Ukrajině měl na adrese Ch., K., kde má žalobce byt, který však již dal k prodeji. V roce 2002 odjel poprvé z Ukrajiny do České republiky, byl zde tři roky, ale průběžně se vracel na Ukrajinu. Nejdříve bydlel u své sestry, která má v České republice trvalý pobyt a která ho učila český jazyk. V roce 2005 se na Ukrajině oženil a společně s manželkou odjel zpět do České republiky, kde společně žili asi rok. Poté se rozešli a od té doby už spolu nejsou. Do roku 2007 jezdil na Ukrajinu na občasné návštěvy. Od roku 2007 již však z České republiky neodjel. Na Ukrajinu se nemůže vrátit, neboť muž jménem S., jehož příjmení nezná, přebíral ženu, se kterou se poté oženil. Tento muž bydlí ve stejném domě, kde má byt i žalobce. Do tohoto bytu by se však žalobce nechtěl vrátit ani v případě, kdyby tam tento muž již nebydlel. O skutečnosti, že mu uvedený muž vyhrožuje zabitím, se dozvěděl od svých kamarádů z Ukrajiny, když s nimi telefonoval. Jemu osobně to nikdy neřekl, neboť se s ním od chvíle, co žije v České republice, neviděl. Žalobce se domnívá, že tento muž žije stále na Ukrajině, ale neví, kde přesně. Na Ukrajině je žalobce v kontaktu se svojí matkou. Do České republiky odjel za prací, a to s platným cestovním dokladem a vízem za účelem zaměstnání. Dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání mu platil do července roku 2012, poté zde pobýval na dvě výjezdní víza. Svůj cestovní doklad ztratil. Svého následného nelegálního pobytu v České republice si byl vědom. Vízum si snažil zajistit, ale bezúspěšně. Neměl dostatek finančních prostředků na cestu na Ukrajinu. V roce 2007, kdy se do České republiky vracel naposledy, už zde chtěl zůstat a požádat si o trvalý pobyt. V České republice si chtěl najít práci, vydělat si peníze, založit rodinu, koupit nějaký dům a požádat o trvalý pobyt. Situace na Ukrajině se zhoršuje, ale válka na Ukrajině mu nevadí. Byl totiž na vojně. O azyl chtěl požádat již dříve, ale neměl dostatek peněz na cestu do Brna. Se státními orgány, úřady, soudy, policií ani armádou na Ukrajině nikdy žádné problémy neměl. Na Ukrajině rovněž nikdy neměl problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení.

Správní spis dále obsahuje Informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 29. 5. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP, dle které neúspěšní žadatelé o politický azyl byli za režimu Viktora Janukovyče perzekuováni. V současné době se situace změnila a předpokládá se trestní stíhání představitelů režimu Janukovyče. Pozice ekonomických žadatelů se po návratu do vlasti zásadně nemění. Ukrajinská legislativa postih neúspěšných žadatelů neumožňuje. Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z 15. 1. 2015 – Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 2 uvádí, že Mezinárodní výbor Červeného kříže označil dne 23. 7. 2014 konflikt na východě Ukrajiny jako „ozbrojený konflikt nepřekračující hranice státu“. Oblasti Doněck a Luhansk, v nichž pokračují nepřátelské akce, nejsou bezpečným prostředím a dochází zde k porušování lidských práv. Tyto oblasti nejsou kontrolovány ukrajinskou vládou. V zemi narůstá počet vnitřně vysídlených osob. V 97 % se jedná o osoby z východní Ukrajiny. Jelikož konflikt na východě nabral na intenzitě, vyhlásila vláda v Kyjevě vojenskou mobilizaci, aby armádu posílila o další kvalifikované vojáky. K lidem, na které se mobilizace vztahovala, patřily osoby se zkušenostmi z dřívější doby, jako např. parašutisté, minometčíci, personál pro obsluhu děl či logistickou podporu. V roce 2014 vydal prezident tři výnosy o částečné mobilizaci. V květnu až červenci a říjnu až listopadu 2014 proběhly běžné odvody mužů ve věku 18 až 25 let. Odvedenci v armádě slouží podle ukrajinských zákonů 12 měsíců. Pro rok 2015 byly plánovány tři vlny mobilizace. Ukrajinské zákony však umožňují příslušníkům uznaných náboženských organizací registrovaných na Ukrajině odepřít z důvodu svědomí a náboženství službu v armádě a vykonávat náhradní vojenskou službu. Odepření vojenské služby z jiných důvodů není možné. Lidé vyhýbající se odvodu do armády mohou dostat trest pohybuje se od správní pokuty až po odnětí svobody v délce dvou až pět let. Všichni, kdo byli uznáni za vinné, byli odsouzeni k administrativní pokutě, veřejné službě nebo dostali podmíněný trest. Ozbrojený konflikt v Doněcké a Luhanské oblasti a porušování práv na východní Ukrajině potvrzuje i Výroční zpráva Human Rights Watch 2015 a Výroční zpráva Amnesty International 2014/2015. Infobanka ČTK – Země světa podává přehled politických událostí na Ukrajině od prosince 2012 do prosince 2014.

Před vydáním rozhodnutí byl žalobce seznámen s podklady ve spise. Žalovaný vydal dne 23. 4. 2015 rozhodnutí, č. j. OAM-24/LE-BE02-P17-2015, kterým mezinárodní ochranu žalobci dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce v pohovoru popřel, že by byl ve vlasti veřejně či politicky aktivní nebo že by měl potíže s ukrajinskými státními orgány. Žalobce rovněž neuvedl žádné problémy, které by souvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo politickým přesvědčením, pro které by se obával návratu do vlasti. V popisu potíží s osobou, která mu vyhrožuje, neshledal žádné znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V daném případě se jedná o nezákonné jednání ze strany soukromé osoby, které nebylo ve vztahu k žadateli zapříčiněno důvody taxativně zákonem o azylu stanovenými. Žalobce v řízení uvedl, že ani neví, kde se nyní tento muž nachází a zda je stále na Ukrajině. V souvislosti s vyhrožováním se nikdy neobrátil s žádostí o pomoc na příslušné ukrajinské bezpečnostní složky či orgány justice na Ukrajině, čímž nevyužil na ochranu svých práv žádných právních prostředků, které mu Ukrajina dává k dispozici. Důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nebyly shledány. V řízení rovněž nebylo zjištěno, že by některému z rodinných příslušníků žalobce byl v České republice udělen azyl, a proto nejsou dány důvody ani pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 13 zákona o azylu. V řízení rovněž nebyly

shledány důvody pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť žalobce je dospělou svéprávnou a praceschopnou osobou, která je objektivně schopna zajišťovat si životní potřeby, a proto nebyl zjištěn žádný zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení tohoto azylu. Žalovaný se dále ve svém rozhodnutí zabýval tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu, když shledal, že takové důvody u žalobce dány nejsou. Uvedl, že trest smrti byl na Ukrajině zrušen již v roce 2000. Žalobce nemá na Ukrajině žádné problémy s tamními státními orgány a nikdy nebyl trestně stíhán. Ze země odjel již v roce 2002 za zaměstnáním a do své vlasti se do roku 2007 opakovaně vracel. Nic nenasvědčuje ani tomu, že by žalobce byl v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Žalobce žil naposledy ve městě K. v Ivanofrankivské oblasti na západě Ukrajiny, ve které není bezpečnostní situace negativně ovlivněna událostmi v Doněcké a Luhanské oblasti na východě země. Návratem do vlasti žalobci nehrozí vážná újma. Jeho případné vycestování rovněž není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žádnému z rodinných příslušníků žalobce nebyla v České republice udělena doplňková ochrana, a proto nejsou u žalobce dány důvody ani pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 14b zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž poukazoval na účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalobce, který tak učinil až 8 let po příjezdu do České republiky a po svém zadržení pro nelegální pobyt a uložení správního vyhoštění z České republiky. Žalovaný vyslovil rovněž pochybnosti nad důvěryhodností žalobce, který v průběhu řízení uváděl nepravdivé nebo si vzájemně odporující informace. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 5. 2015.

Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud dle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích řádně a včas uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Jelikož dosud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Žádost o mezinárodní ochranu však byla v této věci podána dne 10. 2. 2015, a proto směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce v žalobě mj. namítal porušení ustanovení § 13, § 14, § 14b zákona o azylu, aniž by v žalobě nebo v následném doplnění žaloby konkrétně specifikoval, v čem mělo porušení těchto ustanovení spočívat. Takové námitky však nemohou být ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobními body. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu výše uvedených ustanovení zákona o azylu nepřezkoumával, neboť toto žalobce neučinil předmětem soudního přezkumu.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav ohledně způsobu vyhrožování soukromou osobou a okolností tohoto vyhrožování žalobci, jakož i ohledně případné ochrany, kterou jsou státní orgány na Ukrajině žalobci schopny nebo ochotny zajistit. Popsané pronásledování žalobce ze strany soukromé osoby dle jeho přesvědčení zakládá důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce ve správním řízení uvedl, že důvodem, pro který mu muž jménem S. vyhrožuje na Ukrajině zabitím, je skutečnost, že žalobce tomuto muži přebíral ženu, se kterou se později i oženil. S ohledem na znění ustanovení § 12 zákona o azylu je však třeba konstatovat, že uvedenou příčinu výhrůžek, tj. spor dvou mužů o jednu ženu, nelze podřadit ani pod jedno z písmen daného ustanovení. Podle tohoto ustanovení lze totiž žalobci azyl udělit pouze, pokud je pronásledován pro jeden z taxativně vymezených důvodů, přičemž písmeno a) tohoto ustanovení dopadá na případy pronásledování za uplatňování politických práv a svobod a písmeno b) na odůvodněný strach žalobce z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů na Ukrajině. Není-li příčinou výhrůžek směřujících vůči žalobci žádný z uvedených důvodů, nelze žalobci azyl dle tohoto ustanovení udělit. Je proto zcela nadbytečné, aby se žalovaný v této souvislosti podrobněji zabýval samotnými výhrůžkami směřujícími proti žalobci či možností ochrany poskytované ukrajinskými státními orgány, když taková zjištění by nemohla zvrátit negativní závěr o neudělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že vyhrožování smrtí ze strany soukromé osoby a skutečné riziko, v důsledku kterého žalobci na Ukrajině hrozí vážná újma, jsou dostatečně reálné, a proto mu měla být udělena přinejmenším doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Soud v souvislosti s doplňkovou ochranou uvádí, že musí být v řízení zjištěno, že v případě vrácení žalobce na Ukrajinu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, ovšem ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Za vážnou újmu dle tohoto ustanovení je považováno pouze uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žalobce, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný ve svém rozhodnutí náležitě odůvodnil, z jakých důvodů nemá žalobce na udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu nárok, a to poté, kdy u žalobce neshledal důvodné obavy z hrozby některé v zákoně přímo definované vážné újmy. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje, neboť dané ustanovení nedopadá na obavy žalobce ze soukromé osoby, a to zvláště za situace, kdy žalobce neuvedl žádný důvod, který by nasvědčoval tomu, že by ukrajinské státní orgány nebyly schopny či ochotny ho v případě problémů s tímto mužem ochránit. Jelikož v řízení nebyly zjištěny důvodné obavy, že by žalobci při vrácení na Ukrajinu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany Ukrajiny, je neuložení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu zcela v souladu s tímto ustanovením. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav ohledně aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině, v důsledku které žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Soud v této souvislosti předně konstatuje, že nesouhlasí s námitkou žalobce, že žalovaný vycházel z neaktuálních podkladů. V obecné rovině není na překážku použití starších zpráv ze země původu, pokud se situace v dané zemi podstatně nezměnila. Žalobce však vedle zpráv z roku 2014 disponoval i aktuálními zprávami z počátku roku 2015. Tyto zprávy žalovaný rovněž ve svém rozhodnutí citoval a z jejich závěrů ve svém odůvodnění vyšel. Informace uvedené v rozhodnutí žalovaného jsou stále aktuální, neboť konflikt probíhá na jihu a jihovýchodě Ukrajiny. Naopak na západě Ukrajiny, kde měl žalobce hlášený poslední trvalý pobyt, je situace klidná, což žalobce v žalobě ani nikterak nezpochybnil. Skutečnost, že konflikt probíhající v jiných částech země má jisté dopady na ekonomickou situaci země, není z hlediska doplňkové ochrany relevantní. Žalobce v této souvislosti v žalobě rovněž namítl, že do bojů jsou povoláváni muži bez ohledu na vzdálenost jejich bydliště od území, na kterém probíhají vojenské operace. Soud však v této souvislosti poukazuje na rozporné informace, které žalobce v průběhu správního řízení o své branné povinnosti uváděl. V žádosti totiž žalobce uvedl, že vojenskou službu nevykonával ze zdravotních důvodů a v průběhu pohovoru, že na vojně již byl. Obě tato tvrzení nicméně uzavřel s tím, že z této skutečnosti nemá při návratu na Ukrajinu obavy, neboť u něj branná povinnost nepřichází v úvahu, což ostatně vyplývá i ze zpráv obsažených ve správním spise. Odvody se totiž týkají mužů ve věku 18 až 25 let. Žalobci je však v současnosti 38 let. Mobilizace se vztahovala pouze na osoby se zkušenostmi z dřívější doby, což u žalobce rovněž nepřichází v úvahu. S ohledem na uvedené proto není důvodu se domnívat, že by žalobce v případě návratu na Ukrajinu byl vystaven hrozbě nelidského či ponižujícího zacházení, popř. vážného ohrožení jeho života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Jelikož soud shledal všechny žalobcem uplatněné žalobní body nedůvodnými, žalobu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovenému zástupci žalobce určil soud ve výši 8.228,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.800,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrad odvést to je o částku 1.428,- Kč. Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna v celkové částce 8.228,- Kč. Pro úplnost soud dodává, že usnesením ze dne 18. 5. 2015, č. j. 49 Az 61/2015 – 15 byl žalobci ustanoven zástupce JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., advokát, který ve věci vykonal dva výše uvedené úkony. Následně byl ustanovenému zástupci pozastaven výkon advokacie, a proto v souladu s ustanovením § 27 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., zákon o advokacii, ve znění pozdějších předpisů zmocnil Mgr. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta, aby jej v předmětném řízení v plném rozsahu zastoupil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová